Nummer 24, Winter 2012

Directe Actie!

Blad van de Anarchistische Groep Amsterdam

Gratis
verschijnt wanneer het uitkomt!

Repressie vraagt om meer verzet!

AGA en de strijd tegen OTTO Work Force

Kritiek op kraak-demo oktober 2011

Als 'occupiers' bezetters worden

REDACTIONEEL

Bij deze de nieuwe *Directe Actie*, nummer 24, het was weer een ware strijd om dit nummer er uit te persen, maar het is dan toch gelukt. Ook wij worden door de vaart van de gebeurtenissen om ons heen en in de rest van de wereld meegesleurd, met open mond verbazen we ons hoe snel de gebeurtenissen elkaar opvolgen. Soms lukt het om er een anarchistische visie of interventie op los te laten, zoals een poster die wordt geplakt, een pamflet dat wordt geschreven, een leus die wordt gekalkt, een bankraam dat wordt ingegooid, een zwarte vlag op een betoging of een ontmoeting met anarchisten die we nog niet kenden...

De wereld verandert snel, maar herhaalt zich ook. In vergelijking met de massale omwentelingen en revoltes in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, lijken de gebeurtenissen van mei '68 een lachertje! Het 'occupyen' van de openbare ruimte doorbreekt het dagelijkse monotone ritme van het consumerende individu en geeft ruimte aan gesprekken die er toe doen. Toch mag best nog eens gezegd worden dat Occupy NIET uit Amerika komt, maar een spontane actievorm van de Arabische lente is. En de 'crisis' die ons door de strot wordt gedrukt, is niks, maar dan ook niks anders dan een herschikking van het kapitaal van de - ja het mag weer - kapitalisten, de bezittende klasse, de bazen, directeuren, managers en aandeelhouders. De 'crisis' is het breekijzer om alle opgebouwde rechten af te breken. De derde wereld is zo leeg geplunderd dat het grootschalige plunderen nu hier moet beginnen – kleinschalig was het natuurlijk al langer bezig. De globalisering komt thuis!

Moeten we ons als anarchisten druk maken over rechten die worden afgebroken? We zijn toch tegen de staat, en dus ook tegen de verzorgingsstaat? Moeten we ons bezighouden met brood en boter strijd? Ons antwoord is: ja. Als anarchisten zich buiten de strijd houden die er aan gaat komen, dan isoleren we onszelf. Anarchisten moeten meer en meer aanwezig zijn op plekken waar conflict is, of dit nou op de werkvloer is, op school, in de gevangenis, in de buurt, en of het gericht is tegen een huisbaas, tegen racistisch beleid van de overheid - vreemdelingen die worden opgesloten in gevangenissen of tegen de politie die weer iemand vermoordt. Dit moeten we niet doen voor een ander, maar voor onszelf. Degene in de gevangenis of degene die is ontruimd omdat zij of hij de huur niet meer kan betalen, of die voor nog minder geld zichzelf naar het werk sleept, zijn jij en ik morgen. We moeten in deze dagelijkse conflicten netwerken van wederzijdse ondersteuning opbouwen. Die hoeven niet expliciet anarchistisch te zijn, want daardoor jagen we alle niet-anarchisten weg. Gevolg is dat we de kans missen om mensen in contact te brengen met een anarchistische praktijk. Om mensen te laten zien dat je wat aan anarchisme hebt, en dat het een uitweg uit de crisis is waarvoor niet het laatste beetje menselijkheid dat ons nog rest, hoeft te worden afgebroken.

De komende jaren zullen jaren van conflict worden, als we dat niet inzien zijn we blind. Explosieve situaties zoals in Engeland na de politiemoord afgelopen augustus, of algemene stakingen met dagenlange rellen in Griekenland zullen meer en meer gaan plaatsvinden, ook hier in de Lage Landen. We moeten ons hier op voorbereiden en goed opletten wat er allemaal gebeurt. Wanneer hun orde langdurig verstoord wordt of dreigt te worden, moet onze praktijk duidelijk maken dat we niet alleen het oude kunnen slopen maar ook het nieuwe kunnen opbouwen. Die netwerken van wederzijdse ondersteuning die opgebouwd moeten worden, kunnen zo de basis gaan vormen voor een samenleving waarin vrijheid en solidariteit elkaar niet in de weg zitten, maar elkaars voorwaarde zijn.

Zogenaamde 'democratieën' als Italië en Griekenland worden plotsklaps bestuurd door hoge pieten uit de bankwereld. Dit bewijst dat kapitalisme geen vriend van vrijheid is. Als het kapitalisme dictatuur nodig heeft, komt het er en wordt het losgelaten op mensen die zich verzetten tegen de bezuinigingen en de afbraak van verworven rechten. Nederland zal daar geen uitzondering op zijn. Ook de Nederlandse regering heeft in het verleden leger en tanks ingezet tegen haar eigen bevolking, tijdens de 'crisis' in de jaren dertig, maar ook nog in de jaren tachtig. Beide keren was dat omdat er tienduizenden mensen de straat op gingen. Niet om een rondje om de kerk te lopen, maar om met militante middelen de openbare ruimte op te eisen om zo hun ongenoegen te tonen en openlijk het conflict aan te gaan met de bestaande machtsverhoudingen.

Een steeds terugkerend monster dat zijn kop opsteekt ten tijde van 'crises' is extreem-rechts met haar nationalistische en fascistische ideeën, haar hetze tegen buitenlanders, de asielzoekers, de luie Grieken en Spanjaarden, werklozen, dissidenten en zogenaamde 'extremisten'. Het aanwijzen van 'schuldigen' is een tendens die grotere vormen aanneemt en in heel Europa is waar te nemen. Het is dan ook geen toeval dat de bestaande politieke partijen van links tot rechts en het overheidsapparaat hier meer en meer in mee gaan. Dit leidt de aandacht af van het ware probleem, namelijk dat het kapitalisme failliet is. Daarom willen politici een 'schuldige' aanwijzen terwijl ze weten dat zijzelf de veroorzakers van de problemen zijn. Als wij niet in staat blijken om tijdens langdurige verstoringen van de kapitalistische orde niet alleen te slopen maar ook iets nieuws op te bouwen, dan zal extreem-rechts, ondersteund door de kapitalisten, de orde herstellen.

Daarom moeten we alles op alles zetten om zo veel mogelijk medeplichtigen te krijgen, anders worden we steeds verder geïsoleerd. Kijk maar naar de afgelopen 1 mei demonstratie in Utrecht of naar de kraakbeweging in zijn geheel: het is er op of eronder nu meer dan ooit!

De straat op! Voor de Anarchie!

INHOUDSOPGAVE

Colofon

Oplage: 1000

Mail: agamsterdam@yahoo.com

Website: http://agamsterdam.wordpress.com

Postbus: 16521, 1001 RA Amsterdam

Anarchistische bibliotheek: Elke zaterdag 14 -18 uur,

Eerste Schinkelstraat 14-16, Am*dam

DE AGA EN DE STRIJD TEGEN OTTO WORK FORCE

Naar aan aanleiding van klachten van twee Poolse werknemers over uitzendbedrijf OTTO Work Force is de AGA samen met andere leden van de Vrije Bond, de ZSP uit Polen en Priama Akcia uit Slowakije een campagne gestart tegen de wantoestanden bij deze Nederlandse uitzendmultinational, gespecialiseerd in het uitbuiten... uuuh uitzenden van Oost-Europese werknemers in Nederland. De klachten gingen niet alleen over achterstallig loon, maar ook over de 'hotels' waarin de werknemers worden ondergebracht en het boetesysteem dat het bedrijf hanteert. De campagne is tot op heden in zoverre succesvol geweest dat vijf werknemers inmiddels het geld waar ze recht op hadden, ook daadwerkelijk van OTTO hebben gekregen.

Door Dennis

Begin februari kwamen enkele mensen van de Anarchistische Groep Amsterdam (AGA) in contact met twee Poolse jongens uit de Zaanstreek. Zij hadden drie maanden lang uitzendwerk verricht voor OTTO Work Force. En hoewel zij tijdens een eerste gesprek al niet meer voor OTTO werkten, zaten zij nog steeds te wachten op een deel van hun loon. Omdat de telefoontjes die zij zelf naar het hoofdkantoor in Venray gepleegd hadden niets opleverden, besloten ze actie te ondernemen. Het ging de jongens echter niet om het geld, maar om het beschadigen van het imago van OTTO en vooral om het informeren en waarschuwen van huidige en toekomstige uitzendwerkers van OTTO.

De AGA nam meteen contact op met de ZSP

Behalve het achterstallig loon, was er volgens hen namelijk nog veel meer mis met OTTO Work force. OTTO betaalde namelijk wel het in de uitzend-CAO afgesproken minimum uurloon voor uitzendkrachten, maar keerde behalve een voorschot van 150 euro per week vrijwel niets meer uit. Van het maandsalaris werden namelijk verschillende bedragen en boetes ingehouden. Naast de maandelijkse standaardbedragen voor de huur van het 'hotel' en de reiskosten van en naar de werkplaats (samen 290 euro per maand), werden voor de meest absurde dingen boetes uitgedeeld, waardoor er van het eigenlijke salaris vaak niets meer overbleef.

Zo werden P. en A. en hun twee kamergenoten beboet voor het vernielen van de rookmelder in hun kamer. En hoewel de rookmelder al kapot was voordat zij de kamer betrokken, werd er per persoon 166 euro in rekening gebracht. Ook werden alle kamergenoten beboet (70 euro per persoon) omdat de security moest worden gebeld, nadat een andere bewoner met A. wilde vechten en een bord op zijn hoofd kapot sloeg. A. was uitsluitend slachtoffer in deze vechtpartij en P. lag op dat moment te slapen, maar toch werd de hele kamer beboet.

De jongens werden uiteindelijk ontslagen omdat ze geklaagd hadden bij de bedrijfsleiding van het bedrijf waar OTTO hen had geplaatst over de hoogte van het salaris dat OTTO betaalde in vergelijking met de overige werknemers daar. Ze kregen een klein beetje salarisverhoging, maar hun contract werd niet verlengd. Enkele weken nadat zij uit het hotel en weg bij OTTO waren, hadden zij nog steeds niets ontvangen van de ongeveer 1000 euro waar ze beiden nog recht op hadden.

De campagne tegen OTTO

Van P. en A. hoorde de AGA nog veel meer schandalige verhalen over OTTO. Zo werden in het 'hotel' in Hazerswoude waarin zij zaten regelmatig boetes uitgedeeld voor de meest absurde zaken: voor roken/blowen op het terrein van het hotel, voor het niet opruimen van de kamer, voor het niet tijdig klaarstaan bij het busje dat de werknemers naar de werkplaats bracht, etc. Het hotel was smerig en slecht onderhouden, had te weinig toilet- en douchemogelijkheden, geen voorzieningen voor ontspanning, te kleine en vieze keukens voor de bewoners, etc. De 'hotel'kamers waren te klein voor vier personen, met alle gevolgen van dien: gebrek aan privacy, gespannen situaties, etc.

Na het horen van deze verhalen besloot de AGA/Vrije Bond samen met P. en A. tot een actiecampagne tegen OTTO. De AGA nam meteen contact op met mensen van de ZSP, een anarcho-syndicalistische vakbond uit Polen en aangesloten bij de AIT/IAA, met wie de AGA al eerder had samengewerkt in de Groenflex-zaak. Dit leidde dit tot een eerste informatieve tekst over de wantoestanden bij OTTO.

Vervolgens hebben de ex-werknemers samen met de AGA en de ZSP twee informatieve picketlines gehouden bij twee verschillende OTTO-hotels in Koog aan de Zaan en Diemen, waarbij flyers werden uitgedeeld aan de be-

woners. In de flyers werden de werknemers geïformeerd over hun rechten en werd hun duidelijk gemaakt dat ze de misstanden bij OTTO niet moesten pikken. In de flyer stond ook het speciaal daarvoor aangemaakte emailadres (ottoslaveforce@gmail.com), waar mensen hun klachten over OTTO konden melden. De ZSP en Priama Akcia hielden op 11 februari picketlines voor wervingskantoren in Polen (Gliwice, Krakau) en Tsjechië (Olomouc). Op 17

een appeltje met OTTO te schillen

februari werd er tijdens de opening van het nieuwe OTTO-kantoor in Den Haag nog een picketline gehouden. Op diezelfde dag hield de ZSP een picketline in Opole (waar veel Poolse immigranten vandaan komen) en kreeg men van OTTO-directeur Oost-Europa (Guido Vreuls) te horen dat alles in orde was bij OTTO. Ondertussen was de ZSP echter in contact gekomen met nog twee andere Poolse werknemers van OTTO, die de verhalen van P. en A. alleen maar bevestigden en bovendien zelf nog geld kregen van OTTO (onder meer voor achterstallig loon, een boete vanwege zogenaamde contractbreuk en een gevolgde cursus waarvoor ze financieel beloond zouden worden).

Waarschijnlijk naar aanleiding van de picketlines en de teksten over de misstanden bij OTTO die op het internet werden gepubliceerd, werd de Vrije Bond continu bestookt met e-mails en berichten op het antwoordapparaat door Paul 't Lam, de perswoordvoerder van OTTO. De Vrije Bond moest binnen 24 uur het geparodieerde OTTO-logo van zijn website halen, omdat er anders gerechtelijke stappen zouden worden ondernomen.

Naar het hoofdkantoor in Venray

Op 21 maart besloot de AGA, samen met mensen van de Vrije Bond en de ZSP en verschillende sympathisanten, naar het hoofdkantoor van OTTO in Venray af te reizen. Het was de bedoeling om het bedrijf te blokkeren om zo de eisen van P. en A. en de twee andere Poolse werknemers kracht bij te zetten. De avond ervoor kwam men er helaas achter dat A. (die inmiddels weer naar Polen was vetrokken) zijn achterstallig loon en de boetes terug had gekregen. De directeur van OTTO Work Force – Frank van Gool – was daarvoor speciaal naar Polen gevlogen en had in een individueel gesprek met A. de terugbetaling van dit geld toegezegd, om zo A. het zwijgen op te leggen en de angel uit het conflict te halen. Er waren echter nog drie exwerknemers over die een appeltje met OTTO te schillen hadden, dus genoeg reden tot actie.

In de vroegte van maandag 21 maart vertrok er een bus met zo'n twintig activisten en ex-werknemers van OTTO vanuit Nijmegen naar Venray. Maar al in Nijmegen voelden we nattigheid nadat er politie was gesignaleerd bij de garage van de bus en bij het verzamelpunt in het centrum. Eenmaal in Venray aangekomen was het industrieterrein, waar het hoofdkantoor van OTTO zich bevindt, bezaaid met politieauto's. Toen de bus wilde parkeren op een nabijgelegen parkeerterrein, arriveerde onmiddellijk de politie, die de activisten sommeerde in de bus te blijven. Toen zij toch de bus verlieten, werden verschillende kameraden meteen gearresteerd. De rest lukte het echter toch om te voet bij het hoofdkantoor te komen, waar de security van OTTO hen samen met de politie stond op te wachten. Met spandoeken en veel lawaai werd er een gesprek geëist met Van Gool, die zich echter niet liet zien. Na een half uur lawaaien werd uiteindelijk vrijwel iedereen gearresteerd, omdat men de politie weigerde de identiteitspapieren te tonen. In tegenstelling tot de eerder gearresteerde activisten werd deze groep niet mee naar het bureau genomen, maar in de bus voorgeleid voor de officier van justitie en daarna teruggestuurd naar Nijmegen.

Diezelfde middag is het toch nog gelukt om een gesprek af te dwingen met Van Gool. Opnieuw ging er een auto met P. en een paar Vrije Bonders naar Venray, maar naast P. mocht er maar één persoon het gebouw in. Tijdens dat gesprek werden alle misstanden aan de kaak gesteld en werden eisen aan OTTO voorgelegd, niet alleen de terugbetaling van het geld waar de drie ex-werknemers recht op hadden, maar ook algemenere eisen aan de leef- en werkomstandigheden bij OTTO [zie kader], die inmiddels het speerpunt van de campagne waren geworden. Het gesprek duurde ruim een uur, waarbij Van Gool ons en ex-werknemer P. uitgebreid aan het woord liet, maar bij alle misstanden beweerde dat het om incidenten ging. Daarnaast ontkende hij ronduit dat het bedrijf een boetesysteem hanteert. OTTO zou zich aan alle regels houden. In een vervolggesprek, zo'n

drie dagen later, bleef hij de misstanden bij OTTO ontkennen, maar zei hij ook dat het geld waar P. recht op had, intussen was overgemaakt op zijn rekening. Ook de twee andere ex-werknemers zouden (een deel) van het geld waar ze recht op hadden terugkrijgen.

Verdere acties

De campagne tegen OTTO ging echter door, vooral ook omdat er al weer nieuwe 'gevallen' van misstanden bij OTTO bekend waren geworden. Zo was er het verhaal van M., die tijdens zijn werk een hernia had opgelopen, maar tijdens zijn ziekteverlof werd ontslagen. Hij bleef zitten met torenhoge ziekenhuisrekeningen en omdat hij nog steeds ziek was – en OTTO had verzuimd M. ziek te melden bij het UWV en hij dus geen ziektewetuitkering kreeg – zat hij ook nog zonder geld.

Op 30 april werden er nog 'rode kaarten' uitgedeeld bij OTTO-kantoren in Banská Bystrica (Slowakije). En al eerder werd er door de FAU-Frankfurt geprotesteerd voor het Duitse uitzendbureau Olympia, dat in 2010 door OTTO werd opgekocht. In april en mei werden alle OTTO-kantoren door Priama Akcia gewaarschuwd dat ze voortaan in de gaten zouden worden gehouden. Uiteindelijk hebben deze acties ertoe geleid dat de ziekenhuisrekeningen van M. werden vergoed en dat zijn salaris (voor een deel) werd doorbetaald.

En nu?

Sindsdien is het een tijdje stil geweest rondom de strijd tegen OTTO. Zowel de AGA/Vrije Bond als de ZSP horen weinig nieuwe klachten over OTTO. We vermoeden echter dat veel mensen, uit vrees voor ontslag of boetes, hier niet over durven te praten. Dat er nog steeds veel mis is bij OTTO, werd onlangs nog eens bevestigd door medewerkers van OTTO zelf. De AGA zit echter niet stil en broedt al weer op nieuwe acties om werknemers van OTTO te waarschuwen voor dit bedrijf. Buitenlandse werknemers beheersen de Nederlandse taal vaak niet of niet goed en zijn niet bekend met de rechten die zij hier in Nederland als werknemer hebben. Het blijft daarom noodzakelijk om ze te informeren over hun rechten en bovendien om ze te laten zien dat het zin heeft jezelf te organiseren en terug te vechten wanneer er misbruik van je wordt gemaakt. Want, zoals we hierboven hebben laten zien: **directe actie werkt en loont!**

De AGA broedt al weer op nieuwe acties

Wil je meer weten over de misstanden OTTO Workforce en de acties van de AGA/Vrijebond, ZSP en Priama Akcia. Kijk dan op de speciale website van de Vrije Bond (http://www.vrijebond.nl/ottoslaveforce/) of de internationale actiewebsite over OTTO van de ZSP (http://otto.zsp.net.pl), of luister naar de radio-uitzending die Argos (VPRO) over OTTO heeft gemaakt (http://weblogs.vpro.nl/argos/2011/06/17/18-juni-2011-de-polen-van-otto/). Wil je ons helpen in de strijd tegen OTTO Workforce? Neem dan contact op met de AGA: agamsterdam@yahoo.com.

De eisen van de campagne die Poolse ex-werknemers, de ZSP en de Vrije Bond aan OTTO Workforce stellen:

- **stoppen met het straf- en boetesysteem;**
- **mondelinge en contractuele beloftes moeten worden nagekomen;**
- **betere huisvesting voor een lagere huur;**
- **reiskosten moeten betaald worden door OTTO Workforce en niet door de werknemers zelf;**
- **salarissen moeten op tijd betaald worden;**
- **stoppen met de 500 euro boete voor voortijdige beëindiging van het contract;**
- **stoppen met het beboeten van werknemers die over hun ervaringen bij OTTO praten met derden.**

REPRESSIE VRAAGT OM MEER VERZET!

Als dát geen opruiing is!?

Het begon op 13 september 2011 met mijn arrestatie wegens 'opruiing met terroristisch oogmerk', en de huiszoeking die gericht was op het vinden van nog veel meer dan alleen 'bewijs' voor 'opruiing'. Of nee, het begon in oktober 2009, toen de AIVD het rapport 'Het vuur van verzet' uitbracht, over 'asielextremisme', en de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken riep dat 'het' hard aangepakt zou worden. Of nee, het begon al eerder, veel en veel eerder, de repressie. Het is er altijd al geweest. Alleen in dit land, dit polderlandschap Nederland, is het niet altijd even goed te herkennen. Het is vaak zo moeilijk te herkennen, dat zelfs velen onder ons vergeten dat het er is en dat het óók hun, ook ons leven bedreigt. Duidelijkheid heeft zo zijn voordelen...

Door Joke Kaviaar

Veel mensen reageerden geschrokken. Ikzelf schrok eerst ook, want je verwacht wel 'iets' omdat zo'n AIVD rapport niet zomaar wordt gemaakt, en wel opmaat moet zijn voor... Maar 'wat' en 'wanneer'? En dan, op een dag... Zo zit je achter je computer te werken, zo zit je in een cel bij de Nationale Recherche in volledige beperkingen en wordt alles wat je dierbaar is, wat hen niets aangaat, overhoop gegooid, door de vuile handen gehaald en door spiedende ogen bestudeerd.

Twee maanden later. De meeste spullen zijn onlangs teruggegeven. De computer niet: bewijsmateriaal. Vier USB-sticks ook niet. 'Die zijn versleuteld. Heb je het wachtwoord?' Alsof het verhoren overnieuw begint, zo *casual*, even tussendoor. Denken de 'heren' van de Unit contraterrorisme en -activisme (UCTA) werkelijk dat ze een wachtwoord gaan krijgen? 'Daarop geef ik geen antwoord' is mijn niet-antwoord. 'Dan blijven die in beslag. Om te ontcijferen'. Alles, wat ik ooit heb geschreven, weg! Gelukkig staat veel nog op internet. Dat laatste geldt, wat mij betreft, ook tegen de tijd dat je dit leest nog altijd voor mijn hele website, inclusief de teksten die op ernstige toon tijdens het verhoor werden voorgelezen, alsof het recepten voor bommen waren.

Op het moment dat ik dit schrijf, kan nog altijd elk moment door de officier van justitie van het landelijke parket dat nieuwe arrestatiebevel worden uitgevaardigd, omdat de teksten er nog staan. Als je dit leest, zeker een maand na vandaag, is de situatie óf nog steeds hetzelfde omdat de officier van justitie het een mooi drukmiddel lijkt, hoe ineffectief ook, óf...

Waar zijn ze op uit? Tien man Nationale Recherche, waarvan twee computerexperts, deden urenlang huiszoeking. Ze fotografeerden een telefoonklapper (en waarschijnlijk meer), namen een agenda uit 2010, een (door mij niet gebruikt) navigatiesysteem, CD-roms, een dictafoon, en nog wat paperassen in beslag die moeten bewijzen dat ik degene ben, die ze hebben moeten. En nóg is het onderzoek met de naam 'Gulkana' niet afgerond. Men moet en zal nu de inhoud van geëncrypte bestanden weten, speurt nog steeds het internet af naar meer teksten van mijn hand, en bekijkt bij herhaling ook andere websites zoals bambesmetbedrijf.nl, jcschiphol.nl, aagu.nl, en vrijheidvanbeweging.nl. Elke nieuwe letter, elke nieuwe actie, alles en nog meer wordt onder de loep gelegd. De Nationale Recherche doet eerder gedaan onderzoek door de AIVD nog eens over, om alles en iedereen in kaart te brengen. Het gaat tenslotte om de ergste misdaad denkbaar: de 'ideologische misdaad'!

Al dat onderzoek en gewroet kon niet verhinderen dat Werkgroep Stop Deportaties er op 21 oktober in slaagde het zwaar beveiligde bouwterrein van het nieuwe deportatiekamp op Schiphol te blokkeren en binnen te dringen. Het voorkwam ook niet dat een onbekende groep op 7 november bij één van de hoofdverantwoordelijken voor de bouw van de nieuwe uitzetbajes op Schiphol, directeur Witteveen van BAM PPP (Public Private Partnership), een waarschuwing aan huis bracht: STOP JCSCHIPHOL, en een bloedrode gevel.

Het zal niets tegenhouden. Laat de nu zo zichtbare repressie de motivatie en inspiratie zijn om ons beter en veiliger te organiseren en mobiliseren. Laat het reden te meer zijn om ervoor te zorgen dat campagnes en acties in al hun diversiteit doorgaan en toenemen. Laten we er alles aan doen om het initiatief in eigen hand te houden. Niet wachten tot de staat de onvermijdelijke en te verwachten volgende klap uitdeelt. Laten we bezig zijn met een No Bordernetwerk in Nederland, laten we internationaal een vuist maken tegen Fort Europa en Frontex. Demonstraties, pickets, bezettingen, blokkades, directe actie, sabotage, het opzoeken van verantwoordelijken, de brand in de machines en kantoren, de schaar in de hekken, woorden als bommen... Doet de een het niet, dan doet de ander het wel. Laat ons één zijn in onze verscheidenheid, ongrijpbaar en oncontroleerbaar. Laten we zichtbaar maken de repressie die geïllegaliseerden zoveel harder treft dan onszelf, omdat zij elk uur van elke dag van hun leven worden opgejaagd in een keiharde klopjacht waaraan zovelen ten ondergaan ten bate van de kapitalistische en koloniale vrijheids- en levensroof.

Laten we er alles aan doen om het initiatief in eigen hand te houden

Terrorisme? Dat is een alleenrecht dat de staat zich heeft toegeëigend! Opruiing? Lees het wetboek, de verslagen van de ministerraad, de winstcijfers van de bedrijven! Alles waartoe wij oproepen, is niets anders dan zelfverdediging, noodzakelijk verzet. Alle pogingen tot censuur die de staat erop los laat, betekenen dat de staat, en al degenen die hem in stand houden en voeden, iets te vrezen heeft. Zij voelen zich aangevallen door woorden, de politici, de ambtenaren, de directies. Reden temeer om ons de mond niet te laten snoeren!

BOE(M)! Is dát even schrikken!

lees verder op pagina 13 →

TIMES THEY ARE A-CHANGING

Een kritiek op de kraakdemo van 1 oktober '11

Na afloop van de kraakdemo van 1 oktober troffen we elkaar op straat en ventileerden we onze boosheid over het verloop van de demo, maar gaandeweg het gesprek kwamen we erachter dat we beiden van tevoren al zo onze bedenkingen hadden over deze dag. Allebei hadden we een slecht voorgevoel, maar waren uit een gevoel van verplichte solidariteit naar de verzamelplek gegaan. Ook zagen we de afloop van de demo van tevoren al aankomen en was het des te frustrerender dat de demo ook daadwerkelijk zo verliep.

Door Ad Donker en Charlotte Kasparov

We merkten dat we een noodzaak voelden tot het schrijven van een kritiek en spraken af dit samen te doen. Nu we enkele weken later bij elkaar zitten, die dag nog vele malen overdacht hebben en de ideeën hierover enigszins uitgekristalliseerd zijn, hebben we het gevoel dat dit niet enkel een kritiek op die demo zelf is, maar hopen we dat dit een aanzet kan zijn tot een discussie over hoe we als kraakbeweging, of, misschien breder, anarchistische beweging, onze strijd vormgeven.

Een kritische reflectie

Je kunt je afvragen of de keuze voor een demonstratie op 1 oktober zo'n logische was. Je zou je kunnen afvragen waarom we überhaupt iets met deze datum zouden moeten doen. Is een dag waarop de staat haar repressieapparaat weer verder uitbreidde, een dag die wij ons moeten herinneren, of moeten we, als we iets van een traditie zouden willen creëren, op zoek naar momenten in de strijd die positief zijn voor ons? Daarnaast, als je op die dag iets tegen het kraakverbod wilt doen, waarom gaan we dan niet gewoon iets kraken? Daar gaat het immers om. We kunnen ons niet aan de indruk onttrekken dat het een beetje een 'moetje' was. Sinds de invoering van het kraakverbod lijkt er een dynamiek te zijn ontstaan waarbij wij onszelf voor de buitenwereld moeten legitimeren, en zelfs ons bestaan bewijzen. Dit terwijl we zelf nog niet eens weten hoe we invulling willen geven aan het kraken na het kraakverbod. We begrijpen dat het positieve momentum van 1 oktober 2010 bij mensen de hoop heeft gecreëerd dat we sterk genoeg zijn om als beweging door te gaan en stelling te nemen tegen een repressieve staat, maar na die eerste oktober heeft het afgelopen jaar weinig initiatief van onze kant laten zien. Een uitzondering vormen wellicht de kraken-draait-door-dagen,[1] die door middel van creatieve methodes een positieve en motiverende draai probeerden te geven aan de moeilijke strijd om ontruimingen te voorkomen.

Omdat het nu eenmaal weinig inspirerend is in elkaar geslagen te worden

De demo van 1 oktober riep bij ons al vanaf het begin vragen op. Waren we in staat om de militantie die uit de oproep sprak waar te maken? Zelfs als deze als grap bedoeld was? Of wisten we toen al, los van onze daadwerkelijke intentie, dat de overheid ons een vrije tocht door het centrum onmogelijk zou maken? Je kon op je vingers natellen dat een herhaling van de demo van vorig jaar onacceptabel zou zijn voor de autoriteiten. In die zin was de politie-inzet ditmaal, hoewel massaal, volledig voorspelbaar. Niet alleen nadat Van der Laan had gezegd dat we maar ergens anders moesten gaan lopen, maar eigenlijk al vanaf de eerste oproep. Daarnaast was ook niet te verwachten dat de demo een hoge opkomst zou kennen. In vergelijking met vorig jaar, leefde deze dag helemaal niet. Kennelijk zijn er niet veel krakers, die de noodzaak tot een traditie rondom 1 oktober zien.

De vraag is of deze demo had moeten doorgaan? Als wij, en met ons vele anderen, al voor de demo voorzagen dat ze deze afloop zou kennen, waarom hebben we deze kritiek dan niet aan de organisatie kenbaar gemaakt? Blijkbaar is er onder krakers in Amsterdam weinig discussie en voelen mensen zich niet geroepen om een bijdrage te leveren. Het wordt als een uiting van solidariteit gezien naar de demo te komen, maar als we een strijdbare, krachtige beweging willen zijn, was het dan niet solidairder geweest om de kritiek op deze demo, op voorhand reeds te uiten. Hoewel er altijd een neiging is om te stellen dat het beter is iets te doen, dan niets, en dat degene die niets doet (of minder, of minder zichtbaar) geen recht van spreken heeft, lopen we straks wel allemaal in die demo, die uiteindelijk geen goede impuls biedt voor de beweging om te groeien, omdat het nu eenmaal weinig inspirerend is in elkaar geslagen te worden.

Post-kraakverbod-kraken: een methode in de sociale strijd

Misschien is het in tijden als deze, waarin krakers, anarchisten en andere links-radicalen en eigenlijk de hele samenleving flink tussen de bankschroeven van de rechtse staat zitten, wel nodig om niet op de automatische piloot door te gaan in het oude stramien, maar ons de tijd en de ruimte te gunnen om onze doelen en prioriteiten opnieuw te bepalen. En wordt het misschien tijd om weer met elkaar te leren communiceren en aan elkaar te uiten waarom je kraakt, zonder de schaduw van het oude kraken die ons nog steeds zo in de ban houdt. Eind november was er in Amsterdam de jaarlijkse 2.Dh5 bijeenkomst, waarbij de discussie over de voortgang en ontwikkeling van de beweging het hoofdthema was. Bij deze bijeenkomst stond het onderwerp kraken in het geheel niet op de agenda, dit terwijl je zou denken dat het toch een geweldige gelegenheid zou zijn geweest om bij elkaar te gaan zitten en ervaringen uit te wisselen over post-kraakverbod kraken in Nederland.

Waar we aan de ene kant als links-radicale, anarchistische beweging lijken te groeien, is dit minder waar voor de kraakbeweging. Voor veel mensen gaat kraken niet per se meer om een

dagelijkse strijd, maar is het een methode om te overleven, en houden ze zich bezig met een veelheid aan andere thema's. Persoonlijk zien wij krakers ook niet als de voorhoede in de strijd tegen de woningnood. Dit zijn ze al lang niet meer, en het is ook maar de vraag of je dit moet willen zijn. Kraken is voor ons een methode om de oplossing voor een probleem dat onszelf treft in eigen hand te nemen. Of het nu gaat om het creëren van je eigen woonsituatie of om een sociale ruimte. Het DIY en anarchistisch karakter is voor ons belangrijker dan de sociale voorhoederol.

Je creëert je eigen moment en agenda, en houdt zowel begin als eind in eigen hand

Misschien is het dan ook nodig dat we het kraken in een ander daglicht gaan zien, en ons niet meer als avant-garde beschouwen die strijdt tegen de woonproblematiek, maar kraken als methode gaan zien die ondersteunt in andere strijden of problemen, zoals je eigen behoefte aan een huis of gebrek aan sociale ruimte. Mooi voorbeeld daarvan is het collectief 'The Okasional Cafe'[2] in Manchester. Het concept van dit radicaal antikapitalistisch sociaal centrum is dat je een vrijruimte creëert voor het organiseren van allerlei activiteiten op het gebied van anarchisme, antikapitalisme, woonstrijd, maar ook voor eten, feesten, workshops en aanverwante culturele activiteiten, en gewoonweg een plek om elkaar te treffen. Hierbij staat het concept, en niet de plek voorop. Het komt erop neer dat ze een pand kraken waarbij ze een week bezig zijn met het opzetten van het centrum, om hierna drie á vier weken een full-on programma te draaien, om vervolgens het café weer te sluiten. Dit klinkt in de Nederlandse context misschien als verspilling (calvinistische reflex?), maar hierbij wordt het kraken niet zozeer gebruikt om je een bepaald pand toe te eigenen, maar om een concept te kunnen neerzetten. Het hele vraagstuk rond kraken, bezetten en ontruimen wordt hiermee doorbroken. Je creëert je eigen moment en agenda, en je houdt zowel begin als eind in eigen hand. Door regelmatig terug te komen met hetzelfde concept, op een verschillende plek, wordt het een geaccepteerde methode, en wordt het verhuizen niet langer als een probleem gezien. Mensen weten het direct te vinden. Hierbij is het natuurlijk van belang dat je goed communiceert, onder andere door middel van een website en een duidelijk communiqué. Het doorbreken van de ontruimingscyclus kan veel mensen inspireren om te komen helpen met het draaiend houden van het project. Ook bij 'The okasional Café' is kraken een onderwerp, maar de dynamiek is een geheel nieuwe.

Waarom gaan we dan niet gewoon iets kraken?

Onszelf tijd gunnen

Nu schrijven we dit artikel niet om de organisatoren van deze 1 oktober-demo af te zeiken en we proberen ook zeker niet te beweren dat we het allemaal beter weten, maar we konden het toch ook niet laten de zo broodnodige discussie op gang te helpen brengen met een kritiek op deze demo. We realiseren ons dat we daar zelf ook een onderdeel van zijn. Rond deze demo is weinig gekeken naar het doel en de methode en anderzijds is er ook vooraf te weinig opbouwende kritiek vanuit de beweging gekomen. Over beide problemen zullen we moeten leren reflecteren om deze fouten tot een minimum te beperken. Het gaat hier ook niet om een incidenteel geval. Op velerlei vlak, of het nou om kraken gaat of andere actievormen, zullen we er ons steeds van bewust moeten blijven of de gehanteerde methoden[3] nog wel de juiste zijn.

We zullen de zoektocht naar het nieuwe kraken wat tijd moeten gunnen en niet het wiel binnen één nacht moeten willen uitvinden. Doorgaan met kraken is natuurlijk het belangrijkste. De ontruiming van begin november en de kraakacties van het eerste weekend daarop geven een goed gevoel daarover. Mensen kunnen nog steeds creatief uit de hoek komen als het gaat om verzet tegen ontruiming, bijvoorbeeld door je massaal vast te ketenen in betonnen vaten en men zit daarnaast ook niet stil om nieuwe panden te kraken. Maar daarmee zijn we er nog niet. We denken dat we als beweging echt pas verder kunnen komen als we een nieuwe dynamiek weten te vinden, die ons ontdoet van de lasten en automatismen van het verleden en op zoek gaat naar een nieuwe creatieve en inspirerende methode van kraken.

Noten:
[1] Zie de website van de organisatie: http://krakendraaitdoor.wordpress.com/doordraaidagen.
[2]http://okcafe.wordpress.com/about/out-communique.
[3] Lees hierover ook het artikel 'Succesvol actievoeren' van Gup in: Directe Actie, Nr. 23 (winter 2011).

→ *vervolg pagina 9:*
Repressie vraagt om meer verzet

Aanvulling van de redactie

Voor de degenen die Joke Kaviaar niet kennen en niet snappen waarom zij ineens de Nationale Recherche op de stoep had staan, hier een korte uitleg. Wij van de AGA kennen Joke al jaren als bevlogen mens die opkomt voor geïllegaliseerden die opgesloten worden door de overheid. Onder andere actief in de groep Werkgroep Stop Deportaties, strijdt ze niet alleen voor mensen die onderdrukt worden, maar ook tegen mensen die anderen onderdrukken. Haar mening steekt ze niet onder stoelen of banken. Ze heeft een uitgebreide website met politieke teksten, helpt met het organiseren van campagnes etc. Kortom een bevlogen vrouw die de daad regelmatig bij haar woorden voegt.

Na al die acties, campagnes en teksten heeft de overheid besloten haar het leven zo zuur mogelijk te maken. De staat heeft haar geregistreerd als Zeer Actieve Veelpleger en bedreigt haar met de ISD-maatregel, een maatregel die het mogelijk maakt om mensen die binnen een bepaald aantal jaar een bepaald aantal keren zijn veroordeeld, voor langere tijd (twee jaar) te kunnen opsluiten. Terwijl dat zwaard van Damocles nog boven haar hangt, verhoogt de overheid de druk met dergelijke invallen en inbeslagnemingen. Gelukkig is ze, zoals hierboven te lezen valt, nog lang niet van plan toe te geven aan deze terreur. Bovendien: als het niet effectief zou zijn wat ze doet, zou de overheid er niet zoveel moeite voor doen om haar te laten stoppen.

Lees de artikelen van Joke op
www.jokekaviaar.nl

Inmiddels is er ook een steungroep. Check de site :
http://13-september.nl
om te zien wat je kunt doen om Joke te steunen.

SOUNDTRACK OF THE REVOLUTION

‘Hip-hop isn’t dead, it’s imprisoned’ say Test Their Logik

'Hip-hop has been hijacked by big business who have turned a threat into a profitable industry. The bitches and bling rap is toxic – it has had an extremely negative effect on the culture of hip-hop and on social relations in society more generally', states Canadian rapper Testament.

By Oona

Together with his friend Illogik this outspoken rapper forms Test Their Logik, possibly Canada's most notorious hip-hop duo. The two anarchists have made music for a long time and in their eyes there is no hip-hop without politics. For them lyrics are bricks that shatter apathy.

'I can't imagine revolution without a soundtrack. Social struggles need art to spark fire. Music needs to be subversive or it's just meaningless ambient noise.' Testament thinks we need to steal hip-hop's soul back from corporations and reinvigorate the anti-authoritarian grassroots energy it once had. 'Hip-hop isn't dead, it 's just imprisoned, and it's time for a jailbreak!'

Crash the meeting

Testament and Illogik, who have been working together since 2007, have only recently released their first album, but already their rhymes appear to be a threat to the social order. It seems to be part of the job description for rappers to get into trouble with the police, but Test Their Logik even did this in their own style. Instead of drive-by shootings, these enemies of the state ended up in jail a year ago because of their alleged involvement in the riots that broke out during the G20 meeting in Toronto.

The chain of events that led to the courtrooms started when a friend who was organizing the mobilization against the G20 asked Test Their Logik for a song to help with the mobilization. According to Testament it was the most useful contribution Test Their Logik, as local artists, could make towards the convergence and they agreed immediately. The song was completed within a week and was given the title 'Crash The Meeting'. The song's video has over 51.000 views on YouTube. The hooks of the song turned into the main chants of the whole mobilization. Several mainstream media outlets reported about this angry and powerful song, and it didn't go unnoticed by the cops either.

Ringleaders of the black bloc

The demonstrations against the meeting turned into a riot, and the following morning both Testament and Illogik got arrested. Illogik's arrest in front of a prison during a solidarity demonstration was shown live on TV, and at his arrest Testament got to stare down the barrel of an automatic rifle. In total more than a thousand people were arrested in connection to the anti-summit mobilization and hundreds of people had charges brought against them.

Music needs to be subversive or it's just meaningless ambient noise

In their arrest warrants the men's stage names were used, explains Testament, who is clearly amused. Even their photos were copied from their MySpace page. The rappers clearly got arrested because of their outspokenness and the adamant political message of their song. 'One prison guard said that Illogik and I were considered the ringleaders of the black bloc because of our song and our multiple media appearances. In interviews we had defended diversity of tactics and militant resistance.'

Testament and Illogik were charged with 'Conspiracy to Commit an Indictable Offense, Council to Commit an Indictable Offense and Disguise with Intent to Commit an Indictable Offense'. After three days in jail they got released on bail, but the conditions for their freedom were hard: they were ordered not to associate with each other at all.

Not a rapper but a revolutionary

The conditions prevented them from continuing to record their album but CrimethInc. took the already finished material and published it as a benefit album. The plan was that all the money made by the album would go towards the pair's court costs.

The prosecutor originally asked for a jail term, but five months after their arrests the rappers' charges got dropped and it now looks like there is no evidence against the men. The benefit album is still available – all the money made will now go towards the court costs of other people who got charged after the counter-mobilization.

Now the court farce is finally over, Test Their Logik was able to concentrate on finishing their album, released in April through CrimethInc. The new songs are at least as fiery as the previous ones, and their arrests only convinced the rappers that they are on the right track. In September and October they played several shows around Europe, amongst others an ABC Amsterdam benefit in the OCCII and a benefit show in Leeds, England, for the imprisoned antifascists there [see elsewhere in this issue of DA].

Testament has often stated that he is not a rapper but a revolutionary who just happens to rap well. And hip-hop is the weapon these revolutionaries chose in the struggle for a better world. 'As our capacity as artists progresses it becomes more potent and becomes more threatening to the status quo as our arrests at the G20 demonstrated. Don't get it twisted though – it's bigger than hip-hop to me.'

check hun website: www.testthierlogik.com of http://www.myspace.com/testtheirlogik

VRIJE ASSOCIATIE... GODVERDOMME!

Daar sta je dan, met honderd mensen te discussiëren. Het gaat maar door en door, en door en door, en nog eens door. Je vraagt je af of je niet beter een biertje kan gaan drinken. Dan de vraag: 'Is iemand het hier pertinent mee oneens?'

Door Bob D.

Wat er nu ook gebeurt, het is altijd fout. Ofwel men houdt zijn klep, ook al is hij het er niet helemaal mee eens, ofwel een enkeling stapt naar voren en lult door. Terwijl 99 mensen het zo wel goed vindt, zorgt die ene ervoor dat zijn wil er doorheen wordt geramd. Tenminste, dat probeert hij, want er gaan alweer zes handen de lucht in voor een 'directe reactie'. En dan zijn we wéér een uur verder. Consensus is de overheersing van de mensen die de grootste bek hebben, die het meeste uithoudingsvermogen hebben voor vergaderingen, of in het ergste geval, van de 'facilitator'… 'Is iemand het hier pertinent mee oneens?' Fuck it, ik ga bier drinken, muziek luisteren, chillen met vrienden.

Punt is, er staan hier honderd mensen om je heen die het allemaal spuugzat zijn

Natuurlijk, 'meerderheidsbesluit' werkt ook voor geen meter. De minderheid voelt zich vaak genaaid, niet gehoord en gaat dan ook maar aan het bier. Misschien als je een hechte groep hebt, werkt (een deel van) de minderheid wel mee met wat de meerderheid heeft besloten. Je weet wel, datgene wat sommige revolutionairen proberen af te dwingen door 'democratisch centralistisch' te zijn. Vaak gebeurt dat niet, dan haakt de minderheid gewoon af, of democratisch centralisme nou in je statuten staat of niet.

En wat een verspilde energie is dat! Wat een onnodige bullshit! Al die verloren mogelijkheden, bedolven onder een urenlange barrage aan woorden of genegeerd omdat 'de meerderheid' het maar niks vond!

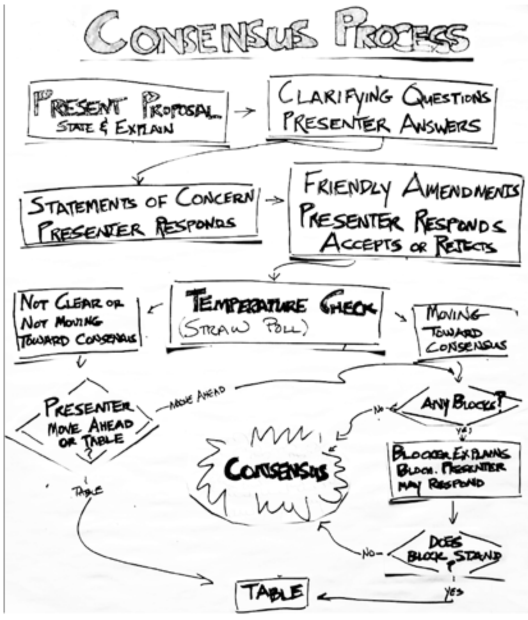
En dat, terwijl de oplossing mij toch zo simpel lijkt. Wil jij 'iets radicaals' doen? Doe het dan! Wil jij flyers maken? Ga je gang! Wil je een demonstratie organiseren? Klinkt goed, ik help wel mee! (hoewel, weer een rondje om de kerk?) Punt is, er staan hier honderd mensen om je heen die het allemaal spuugzat zijn. Tik degene naast je op de schouder en zeg: 'Lijkt je dit niet wat?' Pak je samen, vorm groepjes, geef die groepjes een naam of juist niet, en ga je ding doen! Het enige wat voor de rest van belang is, is de onderlinge communicatie tussen al die groepjes goed en vooral vriendschappelijk te houden. We vechten toch allemaal voor hetzelfde, of niet? We moeten van het punt afstappen dat we het eerst met zijn allen ergens over elk detail en elke nuance eens moeten zijn voordat we iets kunnen doen. Zolang het maar niet fucking desastreus is (een aanslag op Eberhard van der Laan bijvoorbeeld), dan moet je het maar gewoon doen. Als je daar de man/vrouwkracht voor hebt, wat houdt je dan tegen?

Want consensus, in ieder geval op de manier zoals ik het heb gezien, maakt bewegingen langzaam maar zeker morsdood. Waarom? Omdat het ons meer laat lullen dan dóen! En als we dan eindelijk iets gaan doen, dan is het vuur achter het oorspronkelijke idee vaak toch allang een stille dood gestorven omdat het uitgehold is tot iets waar alle honderd mensen geen 'pertinente bezwaren' tegen hebben.
Vrije associatie stelt ons in staat medestanders te vinden, en daarmee dingen te doen – zonder toestemming te vragen aan één of andere meerderheid of het vuur door de urenlange consensuskermis te laten doven.

Essentieel onderdeel van directe democratie is direct in staat zijn iets in de wereld te laten gebeuren door het aanwenden van onze gezamenlijke krachten. Wat nu nog in ons zit als gedachte veranderen in de materiële werkelijkheid, dromen verwezelijken en ideeën omzetten in praktijk. En wie idee X cool vindt, die helpt dan mee met X. En wie Y cool vindt, die doet dat. Dan zien we in de praktijk wel welk idee de 'meeste stemmen' krijgt, welk idee het best 'de consensus' uitdrukt, en vooral welk idee het effectiefst is in de omverwerping van dit klotesysteem en in het opbouwen van een alternatief daarvoor.

Niet het samenbrengen van vele stemmen, maar de samenkomst van vele handelingen – dat is de basis waarop een betere wereld gebouwd kan worden.

Disclaimer: ik zeg niet dat consensus en meerderheidsbesluiten geen plek hebben, je kunt er best dingen mee doen. Voor bijvoorbeeld de dagelijkse gang van zaken in je tentenkamp, voor relatief 'statische' dingen, voor routine, werkt het (meestal) gewoon goed. Maar als interne organisatie voor een beweging is het gewoon extreem problematisch.

occupy wallstreet consensus proces

DE ANSICHTKAARTREVOLUTIE IS EEN FARCE

Over de internationale bijeenkomst Reseau de Luttes (RO2) in Tunesië

Een nieuw netwerk van anarchisten, militanten en vrijheidstrijdsters (v/m) uit Tunesië en Frankrijk riep op voor een bijeenkomst in Tunesië van 29 september tot 2 oktober 2011, onder de noemer Reseau de Luttes (R02, Netwerk van Strijd). Het idee was dat we in de huidige context van volksopstanden, met een indrukwekkende golfbeweging in de Arabische wereld, veel met elkaar te bespreken hadden. Uitwisseling en het versterken van samenwerking was het achterliggende doel. Via de migratie actielijst 'Action2-l' hoorden we over dit interessante initiatief. Nieuwsgierig en enthousiast meldden we ons aan. Wat we konden verwachten? Geen idee!

Door Moira en Joyce

Twee dagen voor het begin van de bijeenkomst kwamen we aan in Tunis, nog niet helemaal zeker over hoe we de situatie moesten interpreteren. We zagen veel repressiesymboliek: militairen, legertanks, grote rollen Natodraad rondom de ministeriele gebouwen. En we zagen tegengeluiden in de vorm van graffiti: 'ACAB' en 'Freedom' was duidelijke taal die in geen enkele straat ontbrak.

Van start

Benieuwd naar de andere participanten lukte het gelukkig de volgende dag om via telefoonnummers contact te leggen met de organisatie. Aan het einde van de middag zaten we op de moderne Avenue Habib Bourguiba op een terras met een grote groep activisten uit Frankrijk, Duitsland, Italië, Oostenrijk, Zwitserland, Zweden, Slovenië en Tunesië. Behalve dat er wat stress en argwaan was over mogelijke infiltranten, was de sfeer meteen goed. Voor de Europeanen was het een beetje wennen. Een onbekende context en onduidelijkheden rondom de organisatie en het programma. Kunnen we wat doen? Wie zijn de Tunesiërs en wat is hun achtergrond?

Het zou de volgende middag iets duidelijker worden tijdens de opening van de bijeenkomst. Tunesiërs van verschillende organisaties (studenten, werkloze afgestudeerden, esthetische terroristen en jongerengroepen) spraken over aanleiding en doel van dit initiatief. Het revolutionaire proces is volgens hen nog maar net begonnen. Het omverwerpen van het regime was de eerste stap, maar 'vrije' verkiezingen zijn niet de oplossing. Het is bovendien niet een Arabische revolutie maar een strijd die de hele wereld aangaat. Een strijd tegen het dominante kapitalistische systeem. We moeten volgens de organisatoren van R02 toe naar een totale boycot van politieke partijen en bouwen aan nieuwe vormen van organisatie. Vormen die ons dichterbij vrijheid kunnen brengen. Een internationaal netwerk van strijd en het creëren van ruimte voor radicale kritiek is daarbij de eerste stap naar verandering.

Na de introductie door enkele van de organisatoren was er anderhalf uur ruimte voor iedereen die wat wilde presenteren: over de eigen organisatie, een specifieke lokale context of een bepaald thema. Iedereen hield het aangenaam kort en in presentaties van tien minuten kregen we al een goed beeld van de deelnemers van ons nieuwe netwerk. Wel vreemd, waar de zaal bomvol startte met tweehonderdvijftig mensen waren we na de inleiding ineens nog maar met honderd. De communisten waren vetrokken, zo bleek bij navraag. De boodschap 'geen partijpolitiek' was blijkbaar goed overgekomen.

Workshops

Daarna meldde iedereen zich aan voor een workshop, een thema waar je de volgende twee dagen in een groep mee bezig zou gaan. Op de vierde en tevens laatste dag was het de bedoeling om al deze thema's aan elkaar te verbinden. Gekozen was voor de onderwerpen precariteit, werkloosheid, zelforganisatie, de verdeling van kennis, staatsrepressie, schuldenlasten, autonome media, het bouwen aan een netwerk, kunst en stedenbouw, en vrije migratie. De workshops vonden plaats in verschillende steden in Tunesië waar we te gast waren bij een lokale groep. Zo vond de migratieworkshop plaats in de havenstad Hammam-Lif, waar veel aspirant-migranten samenkomen voor het voorbereiden van de start van de overtocht naar Italië. We spraken daar met ervaringsdeskundigen die ons uitleg gaven over de migratiecontext, zowel in Tunesië als aan de overkant. Een van de conclusies was dat we voor de uitdaging staan om het discours rondom migratie-activisme te verbinden met en onderdeel te maken van het discours rondom revolutionaire bewegingen. Migratie is onderdeel van dezelfde antikapitalistische en antiautoritaire strijd: wij zijn de grenzen niet over gegaan, de grenzen zijn ons overgegaan!

De Jasmijnrevolutie en verder: interviews

Maar hoe zit het nou in Tunesië op dit moment en wat gebeurde er precies eerder dit jaar? Het was niet makkelijk om hier een goed beeld van te krijgen. Gelukkig hadden we een camera bij ons en de ambitie om een korte film te maken. Dat gaf ons een ingang om mensen te interviewen. We leerden dat 14 januari wordt gepresenteerd als de datum van de revolutie. Maar feitelijk werd de lont reeds in december ontstoken in de zuidelijke steden van Tunesië. Daar zijn de economische en sociale problemen het grootst. Overigens vonden daar in 2008 al grote stakingen plaats in de mijnstreek.

De armen hebben niets te verliezen

Haytem vertelt ons: 'Het globale beeld van 14 januari is een beeld van intellectuelen, studenten en bourgeoisie tegen het regime van Zine el-Abidine Ben Ali en zijn zeer corrupte schoonfamilie. Een prachtige ansichtkaart is dat: met z'n allen tegen de dictator. Echter de werkelijkheid is meer diffuus. De jongeren vechten tegen een systeem. Hiervan was Ben Ali slechts een marionet.' En Wafa vertelt ons dat, 'als we het over revolutie hebben, we het hebben over veel mensen die hetzelfde eisen.

lees verder op pagina 23 →

ALS ‘OCCUPIERS’ BEZETTERS WORDEN

Wij waren niet de enigen die vonden dat de brief van CrimethInc. 'Dear occupiers: a letter from anarchists'[1] om een vertaling schreeuwde want we zagen deze brief in verschillende vertalingen en samenvattingen langskomen zaterdag 15 oktober, de start van Occupy Amsterdam. Er waren toen (en nu nog denk ik) behoorlijk wat anarchisten te vinden bij de bezetting van het Beursplein. Die eerste dag hebben we duizend exemplaren van deze brief meegegeven bij de koffie die we uitdeelden, samen met nog honderden krantjes en brochures. Dat die bezetting nu nog gaande is, had ik niet durven denken en ik ben waarschijnlijk niet de enige die onder de indruk is van de volhardendheid en het doorzettingsvermogen van de bezetters. Hoewel er heel veel meer te zeggen is over de Occupy-beweging, laat ik het hier even bij de brief.

Door Dries

Achteraf hebben we het verwijt gekregen dat we ons met de toon van de brief van buiten naar de Occupiers richtten en te weinig van binnenuit meededen en dat we ons opstelden als een soort experts in 'verzetskunde'. Ik denk dat daar wel iets van waarheid in zit want hoewel de brief is aangepast aan de Nederlandse situatie, hebben we de toon en inhoud te veel laten bepalen door het Amerikaanse origineel van CrimethInc. dat wat minder betrokken klinkt dan zou kunnen. Maar de opmerkingen en bedenkingen die erin staan zijn daarom nog niet minder belangrijk. Juist in Nederland lijkt de beweging maar moeilijk aan te sluiten bij lokale sociale strijden (zo mag de kraak van het voormalige Shell-gebouw beslist geen 'kraak' heten maar 'occupation') en dat is doodzonde. En ook de houding van de Beursplein-bezetters naar de politie en recent ook de burgermeester is... tja, teleurstellend. Een algemene staking zoals in Oakland (Californië) zit er hier dus zeker nog niet in, maar wat niet is kan nog komen. Leve Occupy!

Beste bezetters, Een brief van anarchisten.

Steun en solidariteit! We zijn erg geïnspireerd door de bezettingen op Wall Street en elders in de wereld. Eindelijk gaan er weer mensen de straat op! Deze actie heeft de potentie protest en verzet in dit land een nieuw leven in te blazen. We hopen dat deze bezettingen zullen groeien, zowel in aantal als in inhoud, en we zullen ons best doen om daaraan bij te dragen.

Waarom zou je naar ons luisteren?
Omdat anarchisten al tientallen jaren bezettingen organiseren, beslissingen maken op basis van consensus en strijden tegen het kapitalisme. Als deze nieuwe beweging niet leert van de fouten van de voorgaande bewegingen, lopen we het risico deze fouten te herhalen. We hebben hieronder een aantal van onze zwaarbevochten lessen samengevat.

Bezettingen zijn niets nieuws. De grachtenpanden in het centrum van Amsterdam en de kantoren aan de Zuid-as vertegenwoordigen eeuwen van plundering en koloniale bezetting. Om een betekenisvolle tegen-bezetting te beginnen is het belangrijk om deze geschiedenis te erkennen en om het verzet daartegen, de slavenopstanden, de strijd tegen koloniale overheersing, de arbeidersstrijd, vredes- en anti-globaliseringsbeweging als uitgangspunt te nemen.

De '99%' is niet één sociaal geheel.
Sommige bezetters brengen een verhaal, waarin de '99%' wordt gekenmerkt als één homogene massa. De 'gewone mensen' die worden aangeduid als de '99%', lijken vaak verdacht veel op de overwegend witte, gezagsgetrouwe middenklasseburgers die we kennen van TV, maar zo homogeen ziet de samenleving er in werkelijkheid niet uit.

Het is een vergissing om onze diversiteit te whitewashen. Anderen worden al veel langer aangevallen door het kapitalisme en strijden al generaties tegen het onrecht dat het systeem kenmerkt. De middenklassen, die op dit moment hun sociale status aan het verliezen zijn, kunnen veel leren van hen die nooit in hun privileges gedeeld hebben.

Het zijn niet slechts de 'rotte appels' die het probleem veroorzaakt hebben. De crisis is niet het gevolg van het egoïsme van enkele bankiers, het is het onvermijdelijke gevolg van een economisch systeem dat op elk niveau van onze samenleving aanzet tot moordende concurrentie. Kapitalisme is niet statisch, maar is een dynamisch proces dat alles op zijn weg verslindt, de planeet reduceert tot grondstof voor winst, en haar uitgewoond achterlaat. Nu vrijwel al het mogelijke in het vuur geworpen is, stort het systeem in en komen zij die vroeger bevoordeeld waren, in de kou te staan. In terugkeren naar een eerdere fase van het kapitalisme, zoals naar de goud standaard bijvoorbeeld, ligt niet het antwoord. Dat is niet alleen onmogelijk, maar eerdere stadia van het kapitalisme kwamen ook niet ten goede aan de '99%'. Als we uit deze crisis willen ontsnappen, moeten we herontdekken hoe we ons tot elkaar en de wereld om ons heen willen verhouden.

Kapitalisme is een dynamisch proces dat alles op zijn weg verslindt

Verheerlijk gehoorzaamheid aan de wet niet.
De wet is er uiteindelijk om de privileges van de rijken en machtigen te beschermen, het opvolgen ervan is niet per se moreel – het kan zelfs immoreel zijn: slavernij was legaal en óók de nazi's hielden zich aan de wet. We moeten de kracht van ons bewustzijn en geweten ontwikkelen en dat doen waarvan wij weten dat het goed is, ongeacht de wet.

We moeten bouwen aan een beweging die de kracht heeft haar eisen zelf te realiseren

De politie kun je niet vertrouwen. Sommigen noemen hen misschien 'gewone arbeiders', de taak van de politie is het beschermen van de belangen van de heersende elite. Zolang ze in dienst blijven als agent, kunnen we niet op ze rekenen, hoe vriendelijk ze zich ook opstellen. Bezetters die hier nog aan twijfelen zullen dit uit eerste hand ervaren zodra we een bedreiging beginnen te vormen voor de ongelijke verdeling van welvaart en macht waarop deze samenleving gebaseerd is. Iedereen die er op staat dat de politie er is om de 'gewone' burger te beschermen en te dienen heeft waarschijnlijk een bevoorrecht (en gehoorzaam) leven geleid.

Voor een diversiteit aan deelnemers moet de beweging ruimte maken voor een diversiteit aan tactieken.

Het is belerend en egocentrisch om te denken dat jij weet welke tactiek iemand moet volgen bij het nastreven van hun ideaal. Als we ons van elkaar gaan distantiëren geven we de autoriteiten een middel om ons verzet te delegitimeren, om de beweging te verdelen en uiteindelijk te vernietigen. Waar kritiek en debat een beweging doen groeien wordt deze juist verlamd door hen die zich opwerpen als 'vertegenwoordiger' ervan. We moeten niet streven naar één gelijke tactiek, maar ontdekken hoe verschillende tactieken elkaar kunnen aanvullen.

Zij die de confrontatie met de wet of de politie aangaan zijn niet simpelweg politieprovocateurs of relschoppers. Veel mensen hebben een goede reden om boos te zijn. Sommige mensen komen voor zichzelf op en berusten niet in een strategie van passief verzet. Politiegeweld is niet enkel bedoeld om ons te provoceren, het is bedoeld om ons pijn te doen en bang te maken zodat we weer gehoorzaam en inactief worden. Daarom is zelfverdediging van essentieel belang.

Er van uitgaan dat zij die de confrontatie met de autoriteiten niet uit de weg gaan, op de een of andere manier met hen samenwerken, of niet weten waar ze mee bezig zijn, is meer dan alleen onlogisch. Het ondermijnt het lef dat nodig is om de status-quo te trotseren, en ontmoedigt hen die de moed hebben om dat te doen. Een dergelijke aanname is typerend voor bevoorrechte mensen die geleerd hebben de autoriteiten te vertrouwen en bang zijn voor iedereen die hen niet gehoorzaamt.

Laat deze beweging niet kapen door politieke partijen, vakbonden of commercie.

Protesten worden al te vaak gedomineerd door politici met hun partij- of vakbondprullaria. Op die manier wordt sociale onvrede beteugeld en worden demonstranten gereduceerd tot klapvee voor de een of andere politicus en haar of zijn carrière. Ook de commercie staat niet aan onze kant, zij zijn de begunstigden van dit systeem. Waar zij de voortzetting van dit systeem voorstaan zouden jij en deze nieuwe beweging werkelijke verandering kunnen brengen.

Geen overheid – dat wil zeggen, geen centrale macht – zal ooit welwillend de behoeften van gewone mensen boven de wil van de machtigen plaatsen.

Hierop hopen is naïef. Aan de basis van deze beweging moeten vrijheid, autonomie en wederzijdse hulp staan. En niet het verlangen naar een 'aansprakelijk te houden' centrale macht. Zelfs in de 'democratie' die de Franse revolutionairen voorstonden bleven slavernij en de kloof tussen arm en rijk vanzelfsprekend.

In plaats van een smeekschrift te presenteren aan hen die ons regeren, zouden we moeten bouwen aan een beweging die de kracht heeft haar eisen zelf te realiseren. Bewegingen in het verleden hebben moeten leren dat het instellen van een interne 'bureaucratie' of nieuw besluitvormingsproces, hoe democratisch ook, hun oorspronkelijke doelstellingen heeft ondermijnd. We moeten geen nieuwe leiders installeren, of de besluitvormingsstructuur binnen dit systeem aanpassen. We moeten manieren zoeken om onze vrijheid te verdedigen en uit te bereiden. En om de ongelijkheid die ons wordt opgedrongen af te schaffen.

De bezettingen zullen groeien door de acties die we ondernemen.

We zijn hier niet alleen om 'de macht de waarheid te vertellen'. Als we alleen maar praten zullen de machtigen niet naar ons luisteren. Laten we ruimte maken voor autonome initiatieven, samen directe acties organiseren en sociale ongelijkheid en onrechtvaardigheid bij de wortel aanpakken.

Bedankt voor het lezen, samenzweren en actievoeren. Moge al je dromen bewaarheid worden!

noten:
[1] De onbewerkte Engelse versie van deze tekst is te vinden op: http://www.crimethinc.com/blog/2011/10/07/dear-occupiers-a-letter-from-anarchists/

→ *vervolg pagina 19:*
De ansichtkaartrevolutie is een farce

Maar al die mensen hebben niet dezelfde problemen.' Haytem vult aan: 'Een tweede illusie is pacifisme'. 'De Jasmijnrevolutie was niet pacifistisch. In Sidi Bouzid waren de mensen in verzet, ze ontwikkelden eigen middelen: molotovcocktails, barricades, aanvallen op politiebureaus. In Tunis waren de sit-ins geweldddadig. De regering van Ganoushi is opgestapt na hevige confrontaties tussen demonstranten en de politie, het was een stadsoorlog.' Wafa vervolgt: 'Als we vechten tegen het systeem is het te verwachten dat de staat repressie en geweld gebruikt. We moeten onszelf beschermen en vechten.' Haytem zegt over de rol van het leger: 'De staat heeft haar repressiemiddelen: politie, leger en media. Het leger kan nooit aan de kant van de revolutionairen staan. Het leger beschermt rijkdom en macht. Ze zijn de autoriteit. Wij moeten proberen om een gezamenlijke toekomst te maken. Ik geloof niet in het concept van 'het volk'. Het volk bestaat uit klassen: mensen mét en zonder macht. De armen hebben niets te verliezen.'

Ik kan me geen revolutie voorstellen in slechts één land

Hervormingen

Wafa spreekt over het huidige proces van hervormingen in Tunesië. Ze vraagt zich hardop af: 'Zitten we in een radicaal proces of in een proces van herstel? Als we een echte revolutie willen, is er geen plek voor hervorming.' En over de verkiezingen: 'Wat ik erg vind aan de verkiezingen is dat ze het revolutionaire proces tegen gaan, het proces van sociale collectieve acties.' Haytem boycot de verkiezingen, maar begrijpt wel dat mensen willen deelnemen. 'Ze willen het zelf ervaren en ontdekken, maar de verkiezingen zijn geen oplossing.'

Leden van de 'Jeunes Tunisiens Libres' vertellen over de verkiezingen: 'In Tunesië zijn er nu meer dan tachtig politieke partijen. Dat zijn er te veel om ze allemaal te kunnen doorgronden. We zijn tegen werkloosheid en armoede. Deze problemen spelen in de hele wereld binnen het kapitalistische systeem. We hebben één gezamenlijk doel: het systeem vernietigen. Onze problemen zijn geen lokale problemen. Het mondiale systeem moet veranderen. Het verkiezingsproces gaat niet dit systeem veranderen, het biedt geen oplossing.'

De Tunesische deelnemers van R02 noemen de verkiezingen een maskerade. Adverteerders van de verkiezingen en de partijleden op de verkiezingslijst waren in januari nog tegen de opstand en steunden Ben Ali. Nu proberen ze de mensen wijs te maken dat met het aftreden van het regime en met de 'vrije' verkiezingen, alles goed komt en de eisen van demonstranten gehoord zijn.

Internationale revolutie

Volgens Haytem heeft de bijeenkomst van R02 haar eigen muziek: 'Het belang is niet alleen het netwerk, want veel andere initiatieven bestaan al of zijn ons voorgegaan. Het gaat om het perfectioneren van het netwerk van de eenentwintigste eeuw, om het gezamenlijk werken aan radicale kritiek die de huidige realiteit weet te interpreteren.'

De slotverklaring van de eerste R02-bijeenkomst spreekt over het delen van kennis en collectieve ervaringen: 'met onze verschillende praktijken als startpunt kunnen we een gemeenschappelijk proces van strijd creëren waarin de lokale strijd met elkaar verbonden wordt. Hiervoor moeten we op zoek naar nieuwe organisatievormen, buiten en tegen de autocratische regimes en het systeem van politieke vertegenwoordiging. Want: niemand vertegenwoordigt ons.'

Persoonlijk

Het was een intense en goede week. We hebben veel enthousiaste en strijdbare nieuwe mensen leren kennen. Een aantal deelnemers aan de sit-ins van de Kasbah kon de opstand theoretiseren, maar veel meer hoorden we persoonlijke ervaringen. Zoals die van Oumaïma: 'Als je er niet bij bent geweest en de verhalen alleen uit mediabronnen hebt vernomen, dan mis je een belangrijk deel van het verhaal. Je mist de nodige emoties.' Juist die eigen ervaring blijkt belangrijk voor het gevoel van strijdbaarheid en gedecideerdheid. 'De mensen moeten nu niet vergeten wat mogelijk bleek te zijn.'

Hoe de uitwisseling binnen R02 verder vorm te geven blijkt, een maand later, nog niet zo makkelijk. Maar de potentie is er en we weten elkaar te vinden. En dat is een eerste stap als we willen werken aan een internationaal netwerk van strijd. Haytem: 'Ik kan me geen revolutie voorstellen in slechts één land.'

Voor meer info over het R02-netwerk, zie: http://international.r02.org.

BRITSE ANTIFASCISTEN NA TWEE JAAR SLEPENDE ZAAK VEROORDEELD

Vijf zitten nog vast en hebben steun nodig

In de nasleep van een demonstratie tegen een Blood & Honour concert in de Londense wijk Welling in 2009 werden aanvankelijk 23 Britse antifascisten opgepakt. De zaak kwam de afgelopen maanden in twee afzonderlijke rechtszaken voor. In de eerste rechtszaak van eind juni werden zeven antifascisten veroordeeld voor 'samenzwering tot het plegen van gewelddadige ordeverstoring' (conspiracy to cause violent disorder). Vier personen werden veroordeeld tot 21 maanden celstraf, de twee anderen tot 15 en 18 maanden en de laatste kwam voorwaardelijk vrij. Begin oktober volgde een tweede proces voor nog eens 11 antifascisten, die gelukkig werden vrijgesproken. De AGA heeft samen met anarchisten in andere steden de afgelopen periode het nodige gedaan om onze gevangen kameraden te steunen.

Door Henk Zwart

Geconfronteerd met een paraderende neonazi in het treinstation van Welling, Londen, deed Sean Cregan in maart 2009 wat elke goede antifascist zou doen: hij legde de nazi op zijn gat! Hoewel twee keer zo groot als Sean, was één stoot genoeg om de nazi als door een hamer getroffen op de grond te laten vallen. Zijn nazi-vriendje vluchtte het perron af met Sean in wilde achtervolging.

De twee waren op weg naar een Blood & Honour concert. Deze concerten worden regelmatig in deze buurt gehouden in de Duchess of Edinburgh pub (in samenwerking met de fascistische eigenaar van de pub bij wie de twee nazi's zouden logeren). Toen ze later door de politie werden ondervraagd, gaf een van de fascisten als naam Patrick O'Donovan op. Dit is waarschijnlijk een valse naam, want hij is Duits en kwam speciaal voor het concert naar Engeland. Zijn dappere vriend gaf als naam Michael Heihl op.

De politie was snel ter plaatse en arresteerde verschillende antifascisten die ook op het station (of in de buurt ervan) aanwezig waren. Enkele maanden later vonden in de vroege ochtenduren op diverse plaatsen in het land huiszoekingen plaats, waarbij een groot aantal agenten deuren intrapte en antifascisten arresteerde. De gestelde borgvoorwaarden waren uiterst streng. In totaal zaten op dat moment 23 mensen vast in verband met het slaan van die 'O'Donovan'.

'To the rich man's justice – Fuck you hard and rot in pieces!' – Thomas Blak

Juridische valstrik

Omdat niemand aangifte had gedaan, kon de politie – de Britse Transport Politie onder leiding van inspecteur Sam Blackburn – Sean en ook de andere antifascisten niet vervolgen voor mishandeling. In plaats daarvan werden ze aangeklaagd voor 'samenzwering tot het plegen van gewelddadige ordeverstoring'. In juridische zin is er sprake van 'gewelddadige ordeverstoring' als het gedrag van een persoon als zodanig wordt beoordeeld dat het bij iemand die ervan getuige is paniek en angst veroorzaakt. Maar in dit geval waren er geen aangiftes en werd er geoordeeld dat er onvoldoende bewijs was om de antifascisten ook voor 'gewelddadige ordeverstoring' zelf aan te klagen.

In een vroeg stadium kwam de aanklacht tegen een van de antifascisten, een jonge vrouw, te vervallen. Vanwege het grote aantal beschuldigden pleitte het Openbaar Ministerie (Crown Prosecution Service) er om logistieke redenen voor, de verdachten te verdelen over twee afzonderlijke rechtszaken. Dit gaf het OM een aanzienlijk voordeel, vooral ook omdat ze allemaal wel door dezelfde aanklager, Mark Trafford, vervolgd zouden worden. Beide rechtszaken zouden in Blackfriars Crown Court voorkomen voor rechter H.O. Blacksell. Het OM koos ervoor in eerste instantie niet zozeer de mensen met het meeste bewijs tegen zich te vervolgen – ze had op geen enkel moment bewijs voor samenzwering aangeleverd – maar diegenen waarvan ze dacht dat ze het makkelijkst veroordeeld konden worden. Veel van de verdachten waren in het verleden al eens veroordeeld voor politieke activiteiten. Vanwege deze 'eerdere veroordelingen' konden ze bijvoorbeeld al geen bewijs leveren voor hun goed gedrag. Het OM wist dat het kon vertrouwen op de onwetendheid en de vooroordelen van de jury (een jurylid droeg een shirt met een groot St. George-Kruis, een typisch Engels nationalistisch symbool) om in ieder geval een aantal veroordelingen te krijgen. En ja hoor, zeven antifascisten werden veroordeeld voor de aanklacht en zes van hen moesten direct de bajes in.

Terwijl onze kameraden naar de gevangenis werden gestuurd, stonden de bedenkers van deze juridische valstrik elkaar te feliciteren. Blacksell, de rechter die op de hele farce had toegezien, zei tegen inspecteur Blackburn dat hij hem zou voordragen voor een eervolle vermelding. Waarvoor? Dat hij het reizen veiliger maakt voor nazi's?! Misschien krijgt Blackburn wel een IJzeren Kruis!

Een onthutste jury

Vlak voor het tweede proces kwam voor nog eens twee mensen de eerdere aanklacht voor 'samenzwering' te vervallen. Nog negen mensen bleven over om vervolgd te worden. De rechtszaak begon op maandag 12 september en het OM produceerde opnieuw geen enkel bewijs voor 'samenzwering'. De jury leek onthutst over de reden waarom ze daar zat. Opnieuw duurde het proces meer dan drie weken.

Een van de dingen die in het tweede proces naar voren kwam was dat een getuige van het OM in het eerste proces had staan liegen als de ziekte. Deze getuige is een racistische douanier die Ravi Gill, één van de antifa's die terechtstonden, in een verklaring omschreef als iemand met een 'typisch Aziatisch hoofd' en 'Hindi sprekend'.

Hij kon het incident echter niet hebben gezien omdat het gebeurde toen hij nog buiten stond om zijn kaartje te kopen.

Terwijl zijn pogingen om de tweede groep antifascisten er ook in te luizen uiteenviel, begon Trafford wanhopig te worden en leek het huilen hem nader te staan dan het lachen. Zijn arrogantie leidde tot een verbaal schermen met de verdachten die twee keer zo intelligent waren als hijzelf en hem er dom deden uitzien. Nu, zonder bewijs, vertrouwde hij erop de jury te kunnen misleiden en hen vooroordelen aan te praten zoals hij tijdens het eerste proces had gedaan. Daarvoor probeerde hij de neonazi's van Blood & Honour en de anarchisten en antifascisten die terecht stonden af te schilderen als twee kanten van dezelfde munt, alsof de nazi's en partizanen tijdens de Tweede Wereldoorlog een of andere morele gelijkenis hadden. Tegen deze moreel verwerpelijke mening werd door de verdediging in het slotwoord scherp van leer getrokken waarin Trafford buitengewoon werd gehekeld. Terwijl hij het incident in een stevige politieke en historische context inbedde, ging een van de advocaten zover te zeggen dat de jury de verdachten niet alleen zou moeten vrijspreken, maar hen zou moeten bedanken dat ze bereid zijn het georganiseerde fascisme het hoofd te bieden.

'It's really nice not to be forgotten and I'll be eternally grateful to everyone' – Ravi Gill

'Thanks for the continuing support over this miscarriage of justice' – Andy Baker

Op 13 oktober trok de jury zich om drie uur 's middags terug om zich op de veroordeling te beraden. Minder dan een uur later waren ze terug om alle negen antifascisten vrij te spreken, waarbij ze de zaak van de aanklager met de verdiende minachting behandelden. In de rechtszaal barstte het gejuich los met alleen een rechter en aanklager die er met een zuur gezicht bij stonden. Toen de vrijgesprokenen die avond naar de pub trokken was er genoeg reden om feest te vieren. De volgende dag was de 75-jarige gedenkdag van de 'Battle of Cable Street'.

De gevangen kameraden komen hun tijd binnen goed door en laten zich niet breken. In juridische zin gaat het echter niet zo goed. De staat heeft inmiddels laten zien dat ze vastberaden is de zes zo goed mogelijk te naaien. Austen Jackson was de eerste van de zes die voor een commissie verscheen die gaat over vervroegde vrijlating met een elektronische enkelband. Dat werd hem en later ook Thomas Blak geweigerd. Thomas is Deens en ondanks dat hij al vijftien jaar in Groot-Brittannië woonde en werkte, is hij gedeporteerd naar Denemarken waar hij werd vrijgelaten. De kansen voor de andere vier om eerder buiten te staan lijken daarmee ook verkeken. Ze zitten naar alle waarschijnlijkheid in ieder geval nog tot en met het voorjaar van 2012 vast. Steun blijft dus nodig!

Solidariteit vanuit Nederland

De AGA ondersteunt de gevangenen volledig. De beslissing hen te veroordelen voor samenzwering is een manier van de Britse klassenjustitie om ons door intimidatie te ontmoedigen en te proberen alle verzet en actie buiten de wet te plaatsen. Daarom vinden wij het belangrijk te laten zien dat de mensen achter de muren niet worden vergeten en dat ze op ons kunnen rekenen.

De afgelopen maanden hebben in Nederland diverse activiteiten plaatsgevonden ter ondersteuning van de gevangen antifascisten. Zaterdag 20 augustus organiseerde de AGA een infoavond over de zaak. Deze volgde op een avond eerder die maand georganiseerd door AFA Den Haag. Zij hadden hun maandelijkse antifa-café in het teken van de Britse antifa's gesteld. Begin oktober hielp Joe's Garage in Amsterdam-Oost ons met een voku en een info-/filmavond waarvan de opbrengst naar de gevangen kameraden ging. ABC Nijmegen wijdde 26 oktober haar maandelijkse schrijfavond aan de Britse antifa's. Ook hebben we hebben diverse fondsaanvragen gedaan. Inmiddels is 380 euro naar The Cable Street Society, het solidariteitsfonds voor de gevangenen, gestuurd en ondertussen staat er alweer zo'n 300 euro op de rekening van de AGA die ook overgemaakt zal worden. Hoewel het geld en de brieven voor de gevangenen natuurlijk hard nodig zijn, kan de solidariteit ook anders geuit worden: doorgaan met directe actie tegen fascisme en het gevangenissysteem.

Nooit meer fascisme!
Vrijheid voor onze kameraden!

Eindnoot:
Grote delen van dit artikel zijn overgenomen, vertaald en bewerkt uit eerdere artikelen van ABC Leeds.

Solidariteitsfonds
The Cable Street Society

The Cable Street Society is opgezet om de gevangenen in de bak te ondersteunen en werkt ook ter bevordering van hun vrijlating. Helaas kan bij overmakingen vanuit het buitenland alleen via cheques betaald worden. Om die reden zamelt de AGA ook geld in en zorgt ervoor dat het geld bij The Cable Street Society komt. Wil je The Cable Street Society ondersteunen, maak je donaties dan over op:

Rekeningnummer 9520938
T.n.v. Anarchistische Groep Amsterdam, te Amsterdam
O.v.v. 'UK antifa solidarity'

Adressen van de gevangenen

Schrijf de gevangenen alsjeblieft of stuur een kaartje. Om een antwoord van hen terug te kunnen krijgen, is het handig om een envelop met postzegels, geadresseerd aan jezelf, toe te voegen. Voor meer advies over het schrijven naar gevangenen, kijk op: http://abcnijmegen.wordpress.com/gevangenen-ondersteuning.

Hieronder staan de adressen van de gevangen antifa's. Wil je zeker weten dat je het meest recente adres hebt, kijk dan even op de website van ABC Leeds voor je je brief of kaart op de bus doet: http://www.leedsabc.org.

Andy Baker (21 maanden)
A5768CE
HMP Highpoint
Stradishall
Newmarket
Suffolk
CR8 9YG
United Kingdom

Sean Cregan (21 maanden)
A5769CE
HMP Coldingley
Shaftesbury Road
Bisley
Surrey
GU24 9EX
United Kingdom

Austen Jackson (15 maanden)
A5729CE
HMP Stocken
Stocken Road
Stretton
Nr. Oakham
Rutland
LE15 7RD
United Kingdom

Ravi Gill (21 maanden)
A5770CE
HMP Wayland
Griston
Thetford
Norfolk
IP25 6RL
United Kingdom

Phil De Sousa (21 maanden)
A5766CE
HMP Elmley
Eastchurch
Sheerness
Kent
ME12 4AY
United Kingdom

TANPA TUHAN, TANPA NEGAR
‘ZONDER GOD, ZONDER STAAT’

Een aantal vragen aan Mita, één van de initiatiefneemsters van Institut A in Jakarta

Sinds eind jaren negentig van de vorige eeuw zijn anarchisten en anarchistische collectieven in Indonesië bezig met verschillende projecten, bijvoorbeeld op Bali, Java (o.a. in Jakarta, Yogyakarta, Bandung), Kalimantan, Sulawesi en Sumatra. Anarchisme is relatief jong in Indonesië, en één van de problemen die mensen ondervinden is dat de meeste anarchistische publicaties niet in het Indonesisch verschijnen. Veel mensen lezen geen Engels, Duits, Spaans of Frans. Ook zijn boeken, tijdschriften en brochures sowieso moeilijk te vinden en de afstanden tussen de verschillende steden, dorpen en eilanden zijn enorm. In 2009 werd in Jakarta, mede om deze reden, Institut A opgezet.

Door Maartje

Institut A is het eerste anarchistische gemeenschapshuis in Indonesië. Er wonen mensen en het huis biedt onderdak aan een aantal projecten. Ten eerste, de infotheek. Daar liggen boeken, zines, pamfletten en films. Mensen kunnen die lenen, en ook wordt er op verschillende plekken een mobiele bibliotheek georganiseerd. Er is een kopieerapparaat en er worden vertalingen gemaakt. Ten tweede fungeert het huis als gemeenschapsruimte. Voor de kinderen in de buurt worden taallessen en knutsel- en muziekworkshops georganiseerd. Er zijn ook filmavonden, discussies en andere workshops. Dan is er een project, 'Needle 'n Bitch', dat is opgezet als *safe space*-project. Hierbinnen wordt mensen de ruimte geboden te praten over gender, lichamelijkheid, seksualiteit en relaties. 'Needle 'n Bitch' is opgezet vooral ook voor vrouwen, maar zeker niet exclusief. Verder worden er ook acties, straattheater, demonstraties en Food Not Bombs georganiseerd door mensen die actief zijn in Institut A.

Anarchisme is zo iets moois, dat wil je delen met anderen

Om het huis en de activiteiten te bekostigen worden benefieten georganiseerd en maken mensen zelf tassen, patches, houtsnedes en t-shirts, die ze verkopen. Veel mensen van buiten Indonesië die op bezoek komen nemen spullen mee naar andere plekken.

Eén van de mensen die Institut A heeft opgezet is Mita. Sinds een paar jaar onderhouden we contact, en ik heb haar gevraagd of ze een aantal vragen zou willen beantwoorden om die te publiceren. Zelf vind ik het vaak erg leuk om te lezen over persoonlijke ervaringen en motivaties, en het leek me goed om naast een meer informatief stukje over Institut A ook een meer persoonlijk verhaal te kunnen vertellen. Ik heb zo goed mogelijk haar antwoorden vertaald uit het Engels (met dank aan Leila).

Hoe ben je met anarchisme in aanraking gekomen, via boeken, mensen die je ontmoette, internet? Hoe oud was je, waar woonde je?

Ik voelde me al vroeg in mijn leven niet op m'n gemak bij mijn familie en in de maatschappij; religieuze normen en patriarchale verhoudingen waren heel sterk aanwezig. Mijn vader was erg conservatief en streng. Ik begon vragen te stellen bij bepaalde kwesties in mijn leven en begon me af te zetten tegen mijn ouders, ik volgde niet langer hun regels. Toen ik naar de universiteit ging raakte ik al snel betrokken bij verschillende activiteiten zoals de studentenbeweging, de universiteitskrant en de studentenraad. Toentertijd was de studentenbeweging (zoals zovele) marxistisch-leninistisch georiënteerd. Na een tijd meegedraaid te hebben in deze beweging voelde ik me hierbinnen steeds minder comfortabel. Ik had moeite met de hiërarchische verhoudingen, met autoritair en patriarchaal gedrag. Daarom verdiepte ik me in andere antikapitalistische bewegingen, bewegingen zonder die linkse tendenzen. Ik zocht naar boeken en op het internet, en uiteindelijk ontmoette ik nieuwe vrienden, anarchisten. Het begon met eenvoudige theoretische dingen, maar al snel voelde ik me ook erg thuis in de meer filosofische aspecten van het anarchisme. In de linkse beweging had ik altijd het gevoel dat er iets miste, alsof die beweging zich alleen beperkt tot grote politieke issues en persoonlijke issues geen rol spelen, daarvan losgekoppeld zijn.

Ik was begin twintig en woonde nog bij mijn ouders, hoewel ik steeds vaker op andere plekken bleef slapen. Er was veel ruzie thuis, mijn ouders waren het niet eens met de dingen die ik deed, die volgens hen niet goed waren om te doen voor een vrouw (ik ben hun enige dochter, verder heb ik nog een jongere en een oudere broer die mijn karakter en interesses totaal niet delen). Ze wilden dat ik thuis zou blijven en mijn studie af zou maken, werk zou vinden en zou trouwen. Ze hebben me uit huis gezet, ik ben weggelopen, mijn vader begon me te slaan.

Ik realiseerde me dat ik twee opties had. Of ik zou de wens van mijn familie volgen en mijn hele leven gecontroleerd worden, geen vrijheid hebben en niet mezelf kunnen zijn. Of ik ging doen wat ik wil, wat betekent dat ik me een groot conflict met mijn familie en de maatschappij op m'n hals zou halen. Ik heb mijn wil gevolgd.

Wat trekt je het meeste aan in het anarchisme, en wat wellicht minder?

Het meest spreken me de fundamentele filosofische waarden aan, en de manier waarop je deze in je dagelijks leven kan toepassen. Want voor mij betekent theorie uiteindelijk niet zo veel als je het niet kan toepassen in je echte en dagelijkse leven. Ik probeer altijd meer te leren over dingen die direct toepasbaar zijn op mijn leven en omgeving. Momenteel is de ontwikkeling van het anarchistisch discours zo breed dat ik me wil blijven concentreren op de issues waar ik nu al erg mee bezig ben, zoals gender en anti-kapitalisme.

Zijn er dingen in je leven die je heel anders bent gaan doen, gebaseerd op het anarchisme, en zijn er dingen die je altijd al deed en die je nu beter kan plaatsen?

Er is een aantal dingen die ik altijd al voelde, maar die ik niet kon uitleggen of ergens aan kon verbinden. Anarchisme is relatief jong/nieuw in Indonesië. Ik kon niet refereren aan anarchistische ideeën of een anarchistische traditie binnen de Indonesische context, er waren geen boeken of andere bronnen. Vanaf het moment dat ik anarchisten leerde kennen en ook via internet steeds meer informatie kreeg werd een aantal ervaringen en gevoelens veel concreter en kon ik ze theoretisch onderbouwen.

Veel dingen die ik lees staan in eerste instantie wat verder van me af, omdat ze op een heel andere situatie en beleving zijn gebaseerd. Ik probeer dan uit te vinden of die dingen ook toepasbaar zijn op mijn leven en mijn realiteit, achtergrond en geschiedenis.

Ik probeer dan uit te vinden of die dingen ook toepasbaar zijn op mijn leven en mijn realiteit, achtergrond en geschiedenis

Welke rol speelt anarchisme in je dagelijks leven, in de manier waarop je omgaat met mensen en situaties. De keuze om wel of niet te werken, hoe je eten en onderdak regelt. De dingen die je organiseert, hoe je ze organiseert en wat je daarmee wil bereiken.

Tot op de dag vandaag moet ik vechten voor de keuzes die ik maak en heb gemaakt. Ik vind het vaak moeilijk, iedere dag word je geconfronteerd met andere waarden en een andere moraal en ik moet omgaan met de directe effecten daarvan. In de loop van de tijd beschouw ik dit wel steeds meer als een uitdagend en leuk proces. En tegelijkertijd bewijs ik dat ik om kan gaan met angsten en zorgen van anderen over bepaalde dingen in hun leven. Veel vrienden van me bijvoorbeeld maken zich druk over werk, over hoe ze voor zichzelf moeten zorgen. Ik probeer ze te laten zien dat je ook kan leven zonder al te veel bij te dragen aan het voortbestaan van grote bedrijven of de staat. Er zijn tijden geweest dat ik erg confrontatief was, maar uiteindelijk kwam me dat te vaak op een hoop gedoe te staan. Ik begon op een andere manier om te gaan met mijn emoties en op een andere manier met mensen te praten; zachter en met overredingskracht. Anarchisme is voor mij zo mooi iets, en ik draag het altijd bij me, en daarom zal ik dit in gesprekken met anderen ook altijd uitdragen.

Wat werk betreft, ik probeer zo min mogelijk dingen te doen die de staat en grote bedrijven in stand houden, maar ik kan het niet helemaal vermijden. Ik heb mijn baan als journaliste voor een groot *mainstream* vrouwentijdschrift drie jaar geleden opgezegd en werk nu als freelance vertaalster, journaliste en ambachtsvrouw. Werken zal ik blijven doen zolang het niet mijn leven en mijn tijd dicteert, daarom past het freelance werk bij me.

Ik let er altijd op wat er met geld gebeurt, waar ik het voor gebruik. Aangezien ik in een gemeenschappelijk huis woon, maakt dat dingen een stuk makkelijker, we kunnen taken en behoeften delen. We hebben regelmatig verschillende bijeenkomsten, over het huis en over de projecten hier. In die bijeenkomsten wordt alles besproken en besloten wat het huis en de projecten aangaat. Er zijn mensen in het huis die projecten doen en er niet wonen, en mensen die én in het huis wonen én bezig zijn met projecten, vrijwilligers en deelnemers. Als mensen in het huis slapen en voor langere tijd willen blijven, vragen we altijd wat hun intentie is en wat ze zouden willen bijdragen aan het huis. Sowieso vertellen we altijd hoe het huis in elkaar steekt en wat onze uitgangspunten zijn, en vragen of ze zich daar in kunnen vinden. We zijn met de tijd wat voorzichtiger geworden hiermee, omdat we een aantal keer hebben meegemaakt dat mensen hier verbleven en alleen maar bezig waren met hun persoonlijk welbevinden. Ze profiteerden van alle dingen hier en op een gegeven moment waren ze weer verdwenen. We hebben ook meegemaakt dat mensen hier alleen maar rondhingen, niets deden en ondertussen aan al hun vrienden vertelden dat ze actief waren en dingen organiseerden, om cool te

zijn en indruk te maken op vrienden en meisjes. Het is verrot, maar sommige mensen lijken hier alleen maar voor een tijdje te willen zijn zodat ze beroemd en cool kunnen worden, omdat ze bij ons hebben gelogeerd, hoe kort dat ook heeft geduurd. Natuurlijk kunnen dit soort dingen gebeuren als je je huis openstelt, maar sommige mensen blijven liever onverschillig en lijken niet te willen leren.

Eén van de belangrijkste bezigheden hier is het verzamelen van documentatie en de distributie ervan, maar we zijn ook veel bezig met vertalen, omdat er nog steeds heel weinig informatie over anarchisme is in het Indonesisch. Bovendien is het hier moeilijk om aan teksten en andere bronnen te komen met betrekking tot anarchisme. Zelf heb ik dat soms heel lastig gevonden en daarom wil ik het graag toegankelijker maken voor anderen. Natuurlijk kan je veel vinden op internet, maar dat blijft toch heel anders dan wanneer je iets in je handen hebt, het geeft een heel ander gevoel als je iets dat je leest kan aanraken. Daarom proberen we zo veel mogelijk boeken, pamfletten en zines te verzamelen voor onze infotheek. Het is allemaal nog niet heel georganiseerd, maar hopelijk komt daar binnenkort verandering in. Tot nu toe zijn we erg blij, nog steeds komen mensen, zowel kennissen als vreemden, naar de infotheek om dingen te lezen en te kopiëren. Ook proberen we op zoveel mogelijk plekken te zijn met onze mobiele bibliotheek, of we worden uitgenodigd of niet. En als er niets te doen is gaan we in het park of op andere openbare plekken staan. We nemen naast literatuur ook de spullen mee die we zelf hebben gemaakt.

Probeer je anderen te interesseren voor anarchistische ideeën? Hoe doe je dat?

Zeker weten. Zoals ik al zei, anarchisme is zo iets moois, dat wil je delen met anderen. Ik heb dit gedaan door het openen van Institut A, en ik doe dit door het organiseren van literatuurbijeenkomsten en DIY-events, het vertalen en verspreiden van pamfletten, kranten en zines, proberen vrienden te betrekken bij al deze dingen en het ontmoeten van nieuwe mensen. Voor mij is dit wat ik wil doen, andere vrienden doen andere dingen. Dit zie ik als een wederzijds proces waar iedereen naar zijn eigen capaciteit aan kan bijdragen, en waarin we elkaar kunnen ondersteunen en versterken.

Kijk voor meer informatie op:
http://instituta.webs.com
http://hidupbiasa.blogspot.com
http://needleandbitch.blogspot.com

E-mail:
instituta@gmail.om
instituta@alphabetthreat.co.uk
needleandbitch@riseup.net

Een artikel over anarchisme in Indonesië kun je vinden op: http://hidupbiasa.blogspot.com/2010/11/anarchy-in-indonesia.html#more (uit het boek *Von Jakarta bis Johannesburg - Anarchismus weltweit* ***van Sebastian Kalicha & Gabriel Kuhn (red.). Dit artikel is in het Nederlands verschenen in*** *Buiten de Orde* ***(winter 2010-2011).***

Boeken en pamfletten kan je sturen naar:
Institut A
Jalan Hj. Fatimah Atas 1 No. 14
RT 05 Rw 11 Pondok Cina
Depok
Indonesia

ANARCHISME

Een betere wereld, dat is waar het anarchisme voor staat. Een wereld zonder overheersing en uitbuiting, gebaseerd op samenwerking en solidariteit. Waarin iedereen vooral zelf kan bepalen hoe zij haar leven wil inrichten. Gebouwd op het beginsel dat ieder mens gelijkwaardig is en recht van spreken en handelen heeft.

Een fantastisch ideaal, maar die wereld komt er niet zo maar. Voor die veranderingen kunnen we niet vertrouwen op de (parlementaire) democratie. De omwenteling die daar voor nodig is kan alleen door samenwerking en organisatie van onderaf worden bereikt. Daarom is het belangrijk dat wij als anarchisten ons organiseren, want samen staan we sterk.

ZELFORGANISATIE

De Vrije Bond streeft naar een samenleving waarin alle politieke en economische macht van bovenaf is vervangen door een structuur van vrije samenwerkingsverbanden. In die verbanden is het politieke en economische leven collectief georganiseerd en worden alle besluiten gezamenlijk genomen.

De Vrije Bond is zo'n vrij samenwerkingsverband, een anarchistische zelforganisatie. Dit betekent dat we samenwerken wanneer dat nodig is, maar dat groepen en individuen wel hun autonomie behouden.

Door regelmatige (open) bijeenkomsten, directe acties en campagnes te organiseren.En door een solidariteitskas, een website en het actieblad Buiten de Orde wil de Vrije Bond als organisatiestructuur de anarchistische beweging ondersteunen en versterken.

BUITEN DE ORDE

De Vrije Bond geeft het blad Buiten de Orde uit. Het blad verschijnt vier keer per jaar en is gevuld met informatie, interviews en discussies over onder andere anarchisme, zelfbeheer, arbeidersstrijd, mensenrechten, antifascisme, antimilitarisme, milieuacties, verzet en onafhankelijke cultuur. Het wordt verspreid onder de leden en abonnees en via de losse verkoop.

SOLIDARITEITSKAS

Een andere belangrijke activiteit van de Vrije Bond is de solidariteitskas. Via deze kas ondersteunen de leden elkaars acties en activiteiten. Hieronder vallen (directe) acties van verschillende werkgroepen van de Vrije Bond zoals picketlines, burgerinspecties en actiekampen. Of initiatieven als een anarchistische bibliotheek of infoshop. Zusterorganisaties in het buitenland en niet-leden kunnen ook steun aanvragen bij de solidariteitskas.

UITGANGSPUNTEN

1) De Vrije Bond gaat uit van en streeft naar een anarchistische samenleving waarin een mens zelf kan bepalen hoe het leven in te richten.

2) De Vrije Bond is een organisatie van anarchistische individuen en groepen gebaseerd op

- de gelijkwaardigheid van alle mensen
- de autonomie van het individu
- zelfbestuur en zelfbeheer, vrije vereniging en federalisme
- een goed milieu en een vitale natuur
- de afschaffing van alle vormen van gezag: bijvoorbeeld economisch, politiek, sociaal, religieus, cultureel of seksueel
- de opbouw van een vrije samenleving zonder klassen, staten, of grenzen, gebaseerd op anarchistische werkwijzen en wederzijdse hulp

3) De totstandkoming van een vrije samenleving kan onmogelijk het werk van de Vrije Bond alleen zijn. Wij willen de anarchistische beweging uitbreiden, bekendheid geven aan onze ideeën en deze verwezenlijken. Directe actie in woord en daad is het belangrijkste middel van de Vrije Bond.

4) Aangezien onderdrukking, kapitalisme en uitbuiting wereldwijde fenomenen zijn is onze strijd een internationale strijd. De Vrije Bond verwerpt elke vorm van nationalisme en stelt hiertegenover een federalistische organisatie van de maatschappij. Naast het verenigen van anarchistische groepen en individuen in onze directe omgeving, onderhoudt de Vrije Bond ook contacten met anarchisten en anarchistische federaties wereldwijd.

5) De samenleving waar de Vrije Bond naar streeft zal een pluriforme samenleving zijn. Verscheidenheid in ideeën en strategieën door aangesloten groepen en individuen zijn inherent daaraan.

6) De Vrije Bond biedt geen blauwdruk voor een toekomstige samenleving. Alleen de praktijk kan dit uitwijzen. Wat de Vrije Bond wel biedt is een organisatiestructuur waar op anarchistische wijze mensen van allerlei schakeringen strijdbaar en solidair het debat kunnen aangaan, van elkaar leren en samenwerken.

7) De Vrije Bond initieert en ondersteunt activiteiten die de verwezenlijking van de uitgangspunten bevorderen.

Zowel individuen als organisaties uit Nederland en Vlaanderen kunnen lid worden van de Vrije Bond als ze de uitgangspunten onderschrijven.

Vrije Bond
postbus 16521
1001 RA Amsterdam
of mail naar vrijebond@buitendeorde.nl
www.vrijebond.nl

vrije bond
anarchistische zelforganisatie